

fundssag, om noget er en Samfundssag. Det er ikke alene en Sag, som angaar den enkelte, men det er i Virkeligheden en Samfundssag, et Samfundsgode, og Lovforslaget gaar netop ud paa at fremme Skovenes heldige Pleje.

Imidlertid er der endnu en Mangel ved Forslaget, idet det i sin Helhed ikke giver Staten nogen reel Sikkerhed for disse Smaaskoves Bevarelse. Staten tilsiger Smaaskovsejerne et vist Tilskud; de faar deres Penge, men Staten faar i Virkeligheden ikke nogen reel Sikkerhed for, at disse Penge bliver anvendt forsvarligt. Man maa nemlig huske paa, at disse Smaaskovsejere kun ejer nogle ganske faa Tønder Land; de er ikke Fredskovsforpligtelsen undergivne, og derfor har man ingen Garanti for, at Skovene virkelig bevares. Jeg kunde ønske, at der i dette Lovforslag paa en eller anden Maade blev indsat en lille Paragraf, som i nogen Maade kunde bøde derpaa, saaledes at det ikke blev alt for trykkende Baand for Skovsejerne, men dog saaledes, at Staten paa den anden Side fik noget Haand i Hanke med dem, saa at Statstilskuddet ikke blev udbetalt, forsaavidt Skoven efter Konsulentens Indberetning ikke blev drevet forsvarligt, eller der blev hugget for meget i den. Jeg tror nemlig, at en saadan Garanti er temmelig nødvendig nu til Dags. Vi har for Øjeblikket et af de skrappeste Skovtilsyn, vi nogen Sinde har haft her i Landet, idet Brændselsnævnets forstkyndige Tillidsmænd saa at sige har Hals- og Haandsret over alle Skove, baade de smaa og de større; men skønt det har været Tilfældet, har der dog i Virkeligheden, særlig ovre i Jylland, været ikke saa lidt ulovlig Hugst og Overtrædelse af Fredsskovsforordningen. Det blev nævnt nede i det høje Folketing, men den højtærede Landbrugsminister vilde ikke rigtig tro, at det virkelig var Tilfældet. Jeg skal dog sige, at jeg har selv set adskillige Skove, som havde lidt en ret haard Medfart, men for ganske bestemt at dokumentere det skal jeg nævne, at der i et eneste Herred i Jylland er faldet 48 Bøder for ulovlig Skovhugst og Overtrædelse af Fredsskovsforordningen af 1805. Naar sligt kan ske i en Tid, hvor Tilsynet, som jeg nævnedes før, er saa skarpt og saa effektivt, hvorledes vil det saa gaa, naar Brændselsnævnets Virksomhed om kort Tid antagelig ophører, og disse Smaaskovsejere faar fri Hugst? Man maa erindre, at de høje Priser paa Træ og til Dels ogsaa paa Brænde endnu i nogen Tid vil vedblive at være til Stede, og derved fristes Skovsejerne i

høj Grad til at hugge ned paa deres Skov, naar de ved, at der ikke bliver gjort dem noget derfor. Jeg vilde derfor gerne ønske og haabe, at dette lille Lovforslag kunde blive omformet saaledes ved en Tilføjelse, at ogsaa Samfundets Ret til Bevarelsen af disse Goder, som Skovene i Virkeligheden er, baade klimatisk og landskabeligt set, virkelig bliver haandhævet paa en Maade, der vel ikke gaar Skovsejeren for nær, men dog giver Staten, hvad Statens er.

I denne Forbindelse maa jeg maaske have Lov til at tale et Par Ord om Tilsynet med de private Skove, idet dette Tilsyn i saa høj Grad tangerer det Forslag, der her er til Behandling. Dette Tilsyn er i Virkeligheden for Øjeblikket meget lidet tilfredsstillende. Det er alt andet end effektivt. Det udøves for Tiden af nogle enkelte Personer, dygtige Forstmænd for Resten — det er jo Statens Skovridere som Regel, der udøver dette Tilsyn —, men det udøves ganske som en Bibeskæftigelse, som et Bierhverv, og det er, som sagt, meget lidt effektivt. Disse Mænd kan ikke uden at forsømme deres Embede være ret meget hjemmefra, og som Følge deraf kommer deres Tilsyn med Skovene maaske kun til at være et Par Timer eller tre en Gang om Aaret. Og for øvrigt gælder det kun de Skove, som har skiftet Ejer, og i 10 Aar, efter at de har skiftet Ejer. Hele den store Del af Fredsskovene, Fredsplantagerne og andre Skove, som ikke har skiftet Ejer, er der ikke noget Tilsyn med, og det er ikke altid, at det, der sker i disse Skove, kan staa for Lov og Ret. Skovbrugets Ønske former sig da saaledes, at Statens tilsynsførende med de private Skove fremtidig maa blive Folk, som har dette Tilsyn som en Hovedbeskæftigelse, ikke som et Bierhverv, saaledes at de kan udføre det effektivt og faa Tid til ordentlig at efterse de forskellige Skove og Plantninger, og endelig ønskes det, at Afgørelsen af de forskellige forstlige Spørgsmaal, som henhører under dette Tilsyn, maa finde Sted i et sagkyndigt Skovbrugskontor eller Skovbrugsdepartement under Landbrugsministeriet. Det er det, Skovbruget ønsker ogsaa i denne Sag, og jeg mener, at den store Udvidelse, som nu Skovbruget sandsynligvis staar overfor, lige saa vel som Landet staar overfor en stor Udvidelse af Landomraadet, nok kunde retfærdiggøre Oprettelsen af et saadant Skovbrugskontor eller Skovbrugsdepartement, ligesom ogsaa hele den Indsats, som Skovbruget har ydet under den van-